

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 106

Číslo: 5

1. února 2026

Cena: 14 Kč

Jeden Pán, jedna víra

V minulém čísle našeho časopisu, které bylo věnováno ekumeně a mezináboženskému dialogu, jsme zmínili Týden modliteb za jednotu křesťanů, který církve společně slaví již přes sto let. Naše církve se také zapojují, a to na více místech. Pořad letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů připravili křesťané z Arménie.

Zajímavostí nám může být, že Arménie přijala křesťanství jako státní náboženství ještě před římskou říší r. 301 (Řím r. 313 ediktem milánským).

A i když ji lze považovat za další kolébku křesťanství, v důsledku svého geografického postavení – dnešní Arménie sousedí například s Tureckem, Gruzií, Ázerbajdžánem a dnes nepokojí zmiňtým Íránem – tamní křesťané často trpěli, ať už pronásledováním, genocidou či jinak.

Svou víru si však udrželi a co víc, nezanevřeli na pomoc všem slabším, trpícím, bez ohledu na vyznání...

Arménští křesťané do centra pozornosti postavili verš z listu Efezským 4,1-13. „Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni.“ I v dnešním rozmanitém světě máme hledat cesty, jak zrcadlit jednotu našeho života v Kristu. A není to lehký úkol. Jsme rozdílní. A přitom slyšíme, že každý jsme od Boha dostali určitá obdarování a na základě nich jsme povoláváni do konkrétních služeb. Někteří jako apoštolové (dnes bychom mohli říci jako ti, kteří se drží v Boží blízkosti), jiní jako proroci (mají dar rozpoznávat znamení doby), další jako zvěstovatelé evangelia (misionáři a lidé, kteří zapalují srdce pro Boha dalších), jiní jako pastýři (pečují o lidi) či učitelé (vyučují a doprovázejí životem víry). Učení a naše poznání jsou jen částečná. Poznávání Božího působení je tedy proces, jehož jsme každý důležitou součástí. Učíme se od sebe navzájem. Potřebujeme jedni druhé, potřebujeme se navzájem. A tak zrajeme a máme zrát k plnému lidství, které se měří mírou Kristovy plnosti.

Veronika Matějková,

referentka odboru Ekumeny a vnějších vztahů ústřední rady naší církve,
foto: Pixabay

Duchovní z Čech a Moravy se společně modlili za jednotu křesťanů

Jedna z ekumenických bohoslužeb v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se uskutečnila také v pondělí 19. ledna ve Farním sboru Československé církve evangelické v Praze Střešovicích. Uspořádala ji Ekumenická rada církvi v České republice a Česká biskupská konference.

Bohoslužbě předsedal arcibiskup olomoucký Mons. Josef Nuzík a 1. místopředseda ERC Bronislav Matulík. Kázání pronesl Barsegh Pilavchyan, duchovní pastýř a delegát Arménské církve v České republice, archimandrita. Navíc celou akci živě přenášelo Rádio Proglas a bylo ji možné rovněž živě sledovat přes internet. Téma bohoslužby znělo Světlo ze světla pro světlo.

Redakce

Foto: Člověk a víra, Ekumenická rada církvi

Boží výzva pro Roudnici

V dubnu to bude 25 let, co jsem farářkou v Roudnici nad Labem. Byla jsem ještě na studiích, když jsem přišla do poloprázdné, téměř vybydlené fary. Vzpomínám si, jak mě celou budovou provázel předseda rady starších, bratr Sismilich. Nečekal příliš mnoho od takové písklete, jakým jsem tehdy byla. Představoval si, že tak nějak uzavřu činnost náboženské obce a fara se prodá. Ještě teď, ve vzpomínce, vidím jeho vykulené oči, když jsem mu suverénně oznámila, že mám v plánu úplný opak: faru opravit a otevřít veřejnosti. Následující roky ho přesvědčily, že to myslím vážně.

Měla jsem spoustu plánů, představ a vizí, jak by vše mělo fungovat, a byla jsem bytostně přesvědčená, že se mé představy vyplní. Sama sobě se dnes divím, jak jsem za svými sny šla tvrdě a nekompromisně. Ale zpětně si také uvědomuji, že mě Bůh prostě takovou stvořil a jinak to tedy neumím.

Kupodivu se vyplnilo vše, jen to nebylo hned. Prvních sedm let bylo skutečně drsných. Bojovala jsem s realitou, učila se zedničit, lakovat a natírat, vrtat, dláždit, vyměňovat vodovodní kohoutky a v noci jsem brečela do polštáře. Celou tu dobu jsem ale cítila Boží požehnání. V různých časových intervalech přicházely určité Boží výzvy, které mě učily, že i nelehká a spletitá cesta je smysluplná.

V roce 2007, při cestě z domova seniorů, se se mnou v autobuse dal do řeči malý školák. Z ničeho nic. Povídal jsem si celou cestu. A já to vzala jako Boží znamení. Fara je připravená na děti. Podařilo se mi ještě ten rok sehnat peníze i dobrovolníky a začaly se rekonstruovat místnosti v přízemí, které se měly proměnit v klub pro mládež. Udělali jsme kolem toho takový mediální rozruch, že se na nás chodili dívat lidi a pozorovali, jak tam s partou mládeže vozíme kolečka písku a zedničíme. Bylo léto a byla to nesmírná otročina. Přišli se podívat i dva bezdomovci a požádali o jídlo. Nabídla jsem jim ubytování i stravu na celý měsíc, když nám pomohou. Souhlasili a stali se součástí příběhu roudnické fary.

V září 2008 se otevřelo Centrum Hláska, mládežnický klub, který funguje dodnes. Z mládeže, která k nám začala chodit, jsou dnes dospělí lidé, které mám někdy problém poznat, jak se změnili. Ale oni se ke mně hlásí a připomínají se a já tak mohu sledovat jejich životní cestu.

Život na naší faře se stále točí kolem dětí. Během školního roku organizujeme různé kroužky, doučujeme děti a v létě se fara na pár týdnů proměňuje v dětský tábor. Současně se ale během všech těch let proměňuje společenství věřících.

Během prvních let mé služby odešli sestry a bratři

z našeho společenství do Boží náruče, modlitebna se vyprázdnila a já stála před velkou otázkou, co dál s prázdným sborem. Díky práci s dětmi se podařilo přivést k víře nové sestry a bratry, celé rodiny. Společenství věřících se postavilo znovu a vznikla nová rada starších. I to byla další Boží výzva. Často jsme se při bohoslužbách modlili za to, aby se modlitebna zaplnila lidmi. A Bůh nás vždycky vyslyšel. Modlitebna se skutečně zaplnila lidmi. Ale dělo se tak například při pohřbech, svatbách nebo svátcích. A tak jsme se začali modlit konkrétněji. Prosili jsme společně za to, aby Bůh do našeho sboru přivedl věřící, kteří budou pravidelně chodit na bohoslužby. A tak přišla další Boží výzva, kvůli které vlastně tento článek píšu.

Díky Bohu dnes s radou starších totiž řešíme přímo nerudovskou otázku: „kam s ním?“

Věc se má totiž tak: už více než rok se potýkáme s tím, že nám je naše modlitebna jaksi malá. Často musíme přidávat židle nebo posazovat lidi do zadní místnosti. Některé bohoslužby se kvůli velkému počtu lidí konají v zahradě. Tento krásný požehnaný problém došel tak daleko, že už jsem přestala psát pozvánky na bohoslužby na sociální sítě, protože se prostě nevejdeme. Myslela jsem si, že jsem za těch dvacet pět let zažila opravdu všechno a už mě nic nemůže překvapit. Teď chválím Pána, jak jen mohu, a děkuji radě starších, že má tolik odhodlání chopit se zcela nové Boží výzvy: Stavíme modlitebnu!

V uplynulých měsících jsme řešili, jak bude nová modlitebna vypadat. Jeden bratr, truhlář, se nadšeně hlásil, že nám postaví uprostřed zahrady dřevěný kostel i s věží. Bylo by to sice krásné, ale musíme se vejít do znění stavebního zákona a představy památkářů. A tak jsme nakonec rozhodli, po poradě s úředníky, že využijeme starý polozděný dřevník v zahradě, který je větší než naše současná modlitebna. Máme projekt, máme stavební povolení, máme firmu a už jen čekáme, až poleví mrazy. Dá-li Pán, budeme

Pokračování na str. 3

Arménie - kolébka křesťanství

Když letos arménští křesťané připravovali podklady pro Týden modliteb za jednotu křesťanů, obrátila se pozornost mnoha církví k zemi, která si dějinami nese jedinečné prvenství. Arménie, nevelká kavkazská země, byla prvním státem na světě, který přijal křesťanství jako oficiální náboženství – dávno před jinými významnými křesťanskými centry. Tyto dějiny „malé země mezi velkými říšemi“ se přitom do její identity zapisovaly obzvláště hluboko, často bolestně a trvale.

Kořeny arménské identity sahají až k říši Urartu v 1. tisíciletí př. n. l. Později vzniklo arménské království, které se opakovaně ocitalo mezi mocenskými tlakem Říma, Persie a pak i Osmanské říše. Častá ztráta politické samostatnosti vedla k tomu, že hlavními nositeli kontinuity se staly jazyk, vzdělanost a historická paměť.

Významnou roli sehrálo vytvoření arménského písma na počátku 5. století, které umožnilo rozvoj literatury, práva i kronikářství v rodném jazyce – a také kláštery. Po staletí fungovaly nejen jako náboženská centra, kde se opisovalo Písmo, rozvíjela teologie a uchovávala víra – když být křesťanem znamenalo riskovat život – ale i jako školy, knihovny a místa vzdělanosti. Mnohé z těchto architektonických skvostů stojí dodnes v odlehle horské krajině. Charakteristickým prvkem arménské krajiny jsou chačkary – kamenné stély u cest, klášterů a kostelů, na hřbitovech i vysoko v horách – s bohatou ornamentální výzdobou a motivem kříže. Často připomínají konkrétní události, lidské osudy a vytvářejí tak doslova „kamennou kroniku národa“. Někdy byly vztyčovány jako poděkování Bohu, prosby o ochranu či památky na zesnulé a bývají tak označovány také jako „modlitby vytesané do kamene“.

Nad touto krajinou se symbolicky zvedá hora Ararat, spojená s biblickým

Pokračování na str. 4

Chudoba

Nemůžeš žít ze snů ani ze sebe

jednoho dne se vyprodáš a zbude holý pult

o něj se opřeš hlavu v dlaních hledaje záchytný bod

Tomu kdo je chudý Někdo dá každíčké ráno denní chléb do mošny srdce Tomu kdo je chudý a nestydí se za to

Prosba

Napadrt' a v poušt' se rozesyčám Pane bez tvé milosti

Propal mě a přetav láskou Pane v nádobu z níž možno pít

Ze sbírky **Vrásnění Jany Wienerové** (vydala Brněnská diecéze ČČSH 2010)

Z kazatelského plánu

4. neděle po Zjevení

Hospodine, zachraň nás, Bože náš, shromáždí nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem.

(Žalm 106,47)

První čtení z Písma: Micheáš 6,1-4.8

Tužby pro dobu po Zjevení Páně

Abychom Ježíše jako Syna Božího vyznávali a za Pána jej přijímali, modleme se k Hospodinu.

Abychom v naší církvi o duchovní dary pečovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Panovníku Hospodine, ty vládneš všemu na nebi i na zemi. Milostivě přijmi prosby svého lidu a daruj nám svůj mír! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma (varianta I): 1. Korintským 1,18-25
(varianta II): 1. Korintským 1,26-31

Evangelium: Matouš 5,1-12

Verš k obětování: Žalm 92,1

Verše k pozhňání: Matouš 5,8-10

Modlitba k pozhňání:

Panovníku Hospodine, dej, ať nás dary chleba a kalicha odpoutají od pozemských vášní a stále nás posilují jako nebeská mana na cestě do tvého věčného království! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 37, 84, 60, 173, 177

O jednom užitečném filmu aneb když outsider je vítězem

Svět je nastaven na úspěch. Svět stojí o první místa. Majitelé zlatých medailí jsou národem milováni. Svět nestojí o ty na okraji, nestojí o ty neatraktivní, nezářící, nevyčnívající. Ale nestojí ani o ty, kteří o ně stojí. O ty zachraňující, pokorné, tiché, pomáhající, vždyť na neziskovky, podporující slabé, je pořádán skoro hon, jako by všechny pomáhající organizace kradly. Jsou trnem v oku. Třeba i pro skrytý pocit viny těch, kteří nikomu a ničemu neprospívají.

Ježíš takové blahoslaví. Ty, kteří se nevezou na vlně pohodlnosti, ty, kteří jsou „chudí“ ve svých postojích a přístupech, protože upřednostnili postoj shůry, postoj dobra a milosrdenství před spravedlností světa, v níž ruka ruku myje.

Tiší, kteří ztichli, aby uslyšeli Boží hlas před svým, kteří hladoví po spravedlnosti... budou nasyceni. Boží spravedlnost předčí výhodnost... O těch všech Ježíš říká: „Blaze jim.“ Proč blaze? Protože žijí v čistotě, čistotě srdce a duše, pod mocí a v náruči Boha proti náruči světského úspěchu. A dobro dobro násobí.

O Vánocích běžel v televizi film Ovečka Shaun ve filmu od režisérů Richarda Starzaka s podporou Mar-

ka Burtona, patřící do rodiny všech filmů o této ovečce, (mimořadně autor ho učinil beránkem, ovečka se zrodila špatným překladem) tedy o všech farmářových zlobivých ovečkách, které nás učí (ty filmy) lásce ke zvířatům, ale i farmaření. A ve filmu je jedna postava, která je přímo mistrem outsiderovství, mistrem neatraktivnosti, mistrem v opuštěnosti. Je to pejsek s předkusem. Je to z hlediska běžně posuzované estetiky ošklivý pejsek. Taková potvůrka. A všichni se od něj odvracejí, protože s tím pejskem se díra do světa neudělá.

Film se odvíjí, má napínavou zápletku: spící farmář se v tranzu, jenž ovečky zavini, stane kadeřníkem v městečku. Je třeba jej dostat domů a probrat ho. Ovečky ho chtějí zachránit, honí je ale zloduch, který je chce uchvátit, atd. A stále se tam vyskytuje ten pomáhající zdánlivě ošklivý pejsek, který nestojí ani za to, aby se po něm někdo ohlédl po akci, již se zdárně zúčastnil. A člověk vstoupí do filmu a myslí na něj a tolik by si přál, aby to s ním dobře dopadlo.

A dopadne. Když pejsek mizí ze scény všeobecného veselí, které nastalo po úspěšné záchraně farmáře, do své samoty (naše stěžejn

ovečka/beránek/ se za ním vydává), na silnici ho předjede autobus, který řídí paní s předkusem. A ta, vidíc pejška s předkusem, zastaví, vystoupí, vezme ho do náruče, šoupe si ho na klín a už se jede. A pejsek oknem šťastně mrkne na ovečku, co za ním pelášila, a veze se do své nečekané budoucnosti, kterou nikdy nepoznal, do budoucnosti s přátelstvím.

A je to moc užitečný film, mimoto, že je skvělý, protože štěstí toho čtyřnožce je velice výchovný moment pro všechny děti ve školkách, školách, ale i ty ostatní, které/ří jsou vedeny k úspěchu, odpovídajícímu designu a prvním místům, aby se v nich budil soucit a souměřitelnost s těmi, kteří nezapadají, kteří na prvních místech nikdy nebudou, kteří nikdy nenaplní kvóty, prostě outsideři.

Blahoslavenství se týká všech, kdo vystoupili z řady a zachraňují všechny „pejsky s předkusem“, lidi, zvířata, rostliny ohrožené a určené k nebytí, zachraňují je svou souměřitelností a svým přístupem pomáhají divákovi k touze vstoupit mezi ně, patřit mezi ty, které Ježíš blahoslaví.

Marta Silná

Nad Písmem

Být blahoslaveným? Tot' otázka i rozhodnutí

Mt 5,1-12

Když Ježíš spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“

Na hoře, symbolickém místě, kde Bůh odjakživa komunikuje s člověkem, Ježíš předkládá své kázání posluchačům. Majestátnost hory tu kontrastuje s člověkem. Co je vůbec člověk vůči Bohu? Jak bezvýznamný a malý! Hora, na níž Ježíš káže, je skalnatý pahorek nedaleko Genezaretského jezera. Dnes na něm stojí kostel s kupolí, aby připomínal jedno z nejdůležitějších Ježíšových kázání. A toto Ježíšovo kázání – blahoslavenství se později spolu s Desaterem stává základem křesťanské etiky. Ježíš tu určuje víceméně hodnoty dobrého lidského charakteru, který je v protikladu k hodnotám, které zastává svět.

Blahoslavený podle našich laických představ je ten, kdo něco má, něco může a něco znamená. Jenže podle Ježíše je to přesně naopak. Blahoslavený je ten, kdo nic nemá, nic nemůže a nic neznámá. Pěkně smutné pro nás, že? Ale všechno je jinak. Jako obyčejně. Blahoslavenství jsou vlastně určena především pro ty, kdo následují Ježíše. Jako by jim Bůh chtěl vynahradiť za všechny trpkosti věčný život v nebi. Na horu vystupuje mnoho lidí a jeho slovo je určeno pro každého z nich. Zapadá do jejich srdcí s láskou i něhou. Ohromuje je svou mocí, protože je označuje za šťastné a blahoslavené, třebaže jim kručí v břiše, jsou nemocní a nemají ani vindru. To není žádná ironie ani legrace. Štěstí, to přece spočívá v něčem jiném, v radosti z následování Krista i ze slyšení jeho slov. Otázkou tu ovšem zůstává, jestli nás pohled na Krista

vůbec štěstím naplňuje, jestli hladovíme po jeho slovech, jestli toužíme po následování. Ježíšovi posluchači ovidně toužili být s ním a naslouchat mu. Kdo by se jinak plahočil na horu? Ježíš říká – blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. – Jsou tedy lidé chudí duchem šťastní? Chudoba tu zcela jistě nesouvisí s majetkem či slabomyslností nebo mentálním postižením, ale s Duchem. V Ježíšově době byli lidé přesvědčení, že bohatství je spojeno s pozhňáním a chudoba s kletbou. Ale jak se stát chudým v duchu dnes? Snad jen odstranit ze svého srdce všechno, co nám brání otevřít se Bohu. Nemusí právě člověk rozdat veškerý svůj majetek, jsou i jiná bohatství, když se necháme třeba vést láskou k ostatním. Když rozdáme všechno, co máme, svůj úsměv, svůj čas nebo i své vlastní schopnosti. Když nejsme ničím, jsme svobodní a máme čisté srdce. Teprve tehdy jsme schopni konat Boží vůli i přijímat druhé. A tehdy také, jak slibuje Ježíš, budeme vlastnit i nebeské království.

Z Ježíšova kázání zaznívají i další blahoslavenství. Na samém vrcholu Hory blahoslavenství je pak kříž. V něm se setkává nebe se zemí. Ježíš žil v chudobě a zemřel tiše na kříži. Žádný revolucionář. Ale není nakonec větší revoluce než všechna tato blahoslavenství postavená na hlavu a obrácení našich představ naruby? Dostali jsme do vlnu svobodnou vůli. Sami se můžeme rozhodnout, ale samotné pozhňání, to přichází až od Hospodina. Amen.

Alena Fabiánová

Svatý Bože, ty jsi převrátil naše světské hodnoty.

To, co svět považuje za velké, ty považuješ za malé. Co svět hledá, ty nám ukazuješ jako marnost.

Nauč nás, Pane, hledat tvé království, kde pravé bohatství spočívá v duchu.

Připomínej nám, že každé světlo zažene temnotu a každá beznaděj najde vítězství v naději tvé víry.

Amen.

Boží výzva pro Roudnici

Pokračování ze str. 1
už v létě sloužit bohoslužby v nové modlitebně uprostřed zahrady.

Uvědomuji si, kolik možností každému z nás Pán denně nabízí, kolik požehnání čeká na to, až o něj

požádáme. A z vlastní zkušenosti vím, jak je důležité předkládat své konkrétní prosby Bohu. Bez něj by nebylo nic. A tak chci povzbudit všechny ty, kteří si myslí, že je Bůh daleko a nenaslouchá. Stojí při nás. Jen čeká, až si ho přes tu záplavu svých starostí a myšlenek všimneme. Čeká, až ho přizveme do svého života. I když Bůh není automat, který na vyžádání vyplňuje všechny naše prosby, vede nás velmi trpělivě k tomu, abychom si uvědomovali, co vlastně od života chceme, po čem toužíme, a pokud se svěříme do jeho péče, vede nás cestou, která rozhodně stojí za to.

Děkuji všem dobrým a laskavým lidem, kteří sdílí naši radost z víry. Děkuji pražské diecézi, že podporuje naše nadšení, a přeji nám všem, ať vnímáme Boží blízkost v každodenním životě. **Lenka Selčanová**

farářka v Roudnici nad Labem

Z našich setkání

Proč na jednotě záleží

Týden modliteb za jednotu křesťanů každoročně připomíná, že společné svědectví má větší sílu než izolované úsilí jednotlivých tradic. V Neveklově se tato spolupráce projevila už podruhé.

Dne 18. ledna se zde konal druhý ročník ekumenické bohoslužby, kterou připravily tři místní církve: Církev bratrská, Římskokatolická církev a naše Církev československá husitská. Liturgii vedli Tomáš Trávníček, Štěpán Brynda a Thomas Brian Wolf. Bohoslužba se konala v předvečer Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Společně jsme se modlili za svět, za naše obce i za jednotu všech křesťanů a bohoslužbu jsme zakončili Áronským požehnáním.

V Neveklově se tato spolupráce rozvíjí postupně. Druhý ročník společné bohoslužby ukazuje, že pravidelná setkání mají smysl a přinášejí prostor pro vzájemné obohacení. Každá církev přináší vlastní

důraz, vlastní jazyk víry a zkušenost, ale společným jmenovatelem je Kristovo evangelium a služba lidem.

Autor a foto: Thomas Brian Wolf

Po stopách divokého Boha

V náboženských, ale i sekulárních kruzích vzbudila v minulém roce značný ohlas kniha Po stopách divokého Boha, kterou vydala naše farářka Sandra Silná společně se spisovatelkou Markétou Pilátovou v nakladatelství Mladá fronta. Jak jsme již připomněli v našem časopise, autorka představuje spiritualitu nikoliv jako uzavřenou v kostele, ale jako „divokou“ a přítomnou v každodenním životě, i třeba ve včelaření či přírodě.

V návaznosti na úspěšný literární počín pořádá sestra Sandra besedy a autorská čtení na nejrůznějších místech a jedno z nich se nedávno (v lednu) uskutečnilo i v jejím rodném městě Nymburce, v kulturním centru. Jak uvedly facebookové stránky zdejší Městské knihovny, debata se rozvinula „v širší rozhovor o podobách víry, pochybnostech, vztazích a každodenní zkušenosti. Sandra se do rodného města vrátila s texty, které víru nepředstavují jako uzavřený systém, ale jako otevřený proces hledání...“ **red**

Únor v divadle Mana

Milí diváci a přátelé Vršovického divadla MANA, zima sice ještě nekončí, ale v MANĚ rozhodně nezimujeme. Právě naopak – únorový program jsme pro vás poskládali z titulů, které v sobě nesou silné emoce, důležitá výročí i neopakovatelné příležitosti. V tomto měsíci nás čeká večer věnovaný křehkosti vztahů, hluboké ohlédnutí za naší historií i mrazivě aktuální připomínka hodnoty míru. Věříme, že si z naší nabídky vyberete! Podívejte se, co jsme pro vás na únor připravili:

PORTUGALSKÝ VEČER S KNIHOU NEKLIDU

V únoru máte jedinečnou příležitost zažít večer portugalské kultury, který pořádáme ve spolupráci s Portugalským centrem v Praze. V režii Doda Gombára se herečka Klára Issová spolu s Ondřejem Černým a portugalskou herečkou Sofíí Sousa ponoří do hlubin slavné Knihy neklidu portugalského spisovatele, básníka a překladatele Fernanda Pessoa. Unikátní, introspektivní až mystický svět slov a obrazů prozaických fragmentů, který lze vnímat na té nejosobnější úrovni. Intenzivně, se vši naléhavostí se obracíme k esenciálním otázkám lidského bytí, vysloveným nedokončeným romá-

nem. O díle zasvěceně a erudovaně promluví překladatelka Vlasta Dufková. Jako tematický hudební host se v komponovaném večeru představí Duo Loucas no fado.

Čas neklidu:

v sobotu 7. února v 19.30 hodin
Nenechte si ujít tento neopakovatelný zážitek, kde se setkává vysoká literatura s podmanivou hudbou.

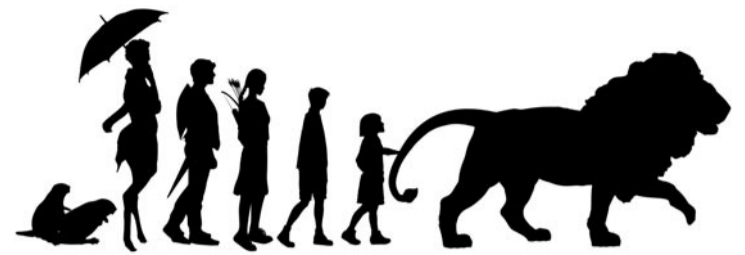
VALENTÝN NA HOUPAČCE

Letošní svátek zamilovaných oslavíme představením Dva na houpačce. Příběh lásky obyčejného páru z New Yorku je sugestivním vyprávěním o autentických citech, které povznášejí, ale i bolí a dojmají. Hollywoodskou romanci ne-

čekejte. Těšte se na život takový, jaký je. Jerry a Gitta jsou lidé jako my – chybující, hledající a nekonečně toužící po blízkosti. V jejich dialogích možná zaslechnete ozvěny vlastních rozhovorů a v jejich váhání poznáte své vlastní obavy. Proč strávit Valentýna právě s nimi? Protože skutečná láska není o bonboniérách, ale o odvaze otevřít se tomu druhému. Naše inscenace je oslavou lidskosti, humoru v těžkých chvílích a pouta, které vzniká mezi dvěma cizinci ve velkoměstě. Abychom vám rozhodování usnad-

Můžete si přečíst

Fantazie jako cesta k Bohu

Clive Staples Lewis, známý především jako autor fantasy, filozof a křesťanský myslitel 20. století, patří mezi autory, jejichž dílo oslovuje čtenáře napříč generacemi a kulturními prostředím. Přestože jeho jméno se často spojuje s dětskými knihami, jako jsou „Letopisy Narnie“, hlubší vhled do jeho tvorby odhaluje systematického myslitele a teologa, který dokázal literaturou zpřístupnit složitá teologická témata širokému publiku. Mezi nejznámějšími teologickými pracemi je „K jádru křesťanství“, vzniklá z jeho rozhlasových přednášek během druhé světové války. Lewis zde vykládá základní principy křesťanské víry s logickou a srozumitelnou argumentací, která přesahuje hranice denominací. Schopnost jasně formulovat složité otázky, jako je existence Boha, hřích nebo morální zákon, činí text přístupným laikům i teologům. Dalším klíčovým dílem je „Problém bolesti“, kde Lewis reflektuje otázku utrpení a Boží spravedlnosti. I zde se ukazuje jeho umění spojit teologickou argumentaci s literárními citech. Vysvětluje, proč bolest a zlo existují, aniž by snižoval Boží dobrotu či moc. Tento text je zvláště inspirativní pro čtenáře, kteří hledají smysl utrpení v křesťanském rámci. Z jeho úvah je nutné ještě zmínit publikace „Velký rozvod nebe a pekla“ či „Rady zkušeného ďábla“, které reflektují duchovní a morální zápasy člověka.

Pro milovníky literární teologie je však nejpůsobivější fantastická trilogie „Letopisy Narnie“. Série, především knihy „Lev, čarodějnice a skříň“ či „Prince Kaspian“, je mnohovrstevnatou alegorií křesťanských pravd: boj dobra se zlem, obětí a vykoupění, víra a naděje. Lewisova fantazie není jen zábavou pro děti; skrze mýtus a symboliku předkládá hluboké duchovní pravdy, které oslovují i dospělého čtenáře. C. S. Lewis je tedy autorem, který spojuje fantastickou literaturu a teologii do jednotného, strhujícího celku. Jeho díla jsou nejenom intelektuálně podnětná, ale také srozumitelná a inspirativní, což z něj činí nepostradatelného průvodce pro každého, kdo hledá spojení literatury a víry. Husitský čtenář, stejně jako kdokoliv jiný, v něm najde autora, který dokáže propojit mysl a srdce – a přimět k zamyšlení nad věčným dialogem mezi člověkem a Bohem. **Ondřej Syrový**

Být spolu

Tvořit církev není lehké, můžeš být ve při, ale ne v nenávisti, různě se modlit, ale nezesměšňovat se, hledat pravdu, ale ne se paranoidně podezírat, být na pochybách, ale ne v sebezatravování. Pak přestože jsme různí, budeme stále spolu.

Petr Vopálka,

ze sbírky modliteb Kristus prostřed nás

nilí, dostali jste od nás 15% slevu, kterou snadno uplatníte z pohodlí domova při objednání na webových stránkách. Kód: HOUPAČKA15.

Dva na houpačce:

14. února v 19.30 hodin

TO NEMYSLÍŠ VÁŽNĚ, PAVLÍČKU
(Předposlední repríza!)

V únoru máte téměř poslední příležitost vidět neotřelé pojetí československých dějin v inscenaci To nemyslíš vážně, Pavlíčku. V kulisách cirkusu se potkává nadšený svazák 50. let s rozvázným

autorem Charty 77. Je to ostrý střet ideálů, osudových lásek a svědomí, nad kterým bdí nevyzpytatelný klaun August. Využijte naši únorovou akci: s kódem PAVLÍČEK20 získáte 20% slevu. Pozor, v březnu nás čeká definitivní derniéra!

To nemyslíš vážně, Pavlíčku:
17. února a 10. března v 19.30 hodin
(derniéra)

MATKA: MRAZIVĚ AKTUÁLNÍ ODKAZ KARLA ČAPKA

V den 4. výročí začátku války na Ukrajině uvedeme silné drama – Čapkovu Matku. Příběh ženy, která v souboji s „velkými dějinami“ a mužskou touhou po hrdinství postupně ztrácí své syny, neztratil za desítky let nic ze své naléhavosti. Naopak. Symbolické datum bude navíc doplněno následnou diskusí, ve které můžeme blíže reflektovat současnou situaci...

Matka: 24. února v 19.30 hodin

Sledujte kompletní program na webu divadla, ať vám nic neunikne!
Vršovické divadlo MANA,
tel.: +420 778 001 097, e-mail: tobias.frydl@vršovickedivadlo.cz **red**

Zprávy

Vzpomínka na sestru Helenku Matuškovou

V úterý 6. ledna 2026 byla ve věku 89 let odvolána z činnosti Helena Matušková, duchovní, která působila v náboženských obcích Třešť, Břeclav, Hovorany a Brno-Žabovřesky. Poslední rozloučení se zesnulou sestrou se konalo v úterý 13. ledna ve Sboru Páně Církve československé husitské v Brně-Řečkovicech. Při té příležitosti zazněla vzpomínka bratra Vratislava Marši, ze které jsme vybrali následující slova:

Vážení přátelé v Kristu! Rád bych řekl pár slov o sestře Helence. Věřte, není mi lehké, protože se cítím, jakoby odešla moje vlastní babička.

Je to více než 10 let, kdy jsme přijali se sestrou Silvií Kamanovou v tomto sboru kněžské svěcení a jedním z našich spolusvětitelů byla i Helenka Matušková. Netušil jsem, že v náboženské obci v Brně-Maloměřicích, kam jsem byl ustanoven, se poměrně záhy naše životní cesty opět protnou.

Helenka byla vzácným člověkem. Byla velkou mírou obdarována moudrostí, rozumností, trpělivostí. Byla otevřená každému bližnímu s velkou dávkou porozumění, empatie.

Když později přešla do Domova důstojného stáří, musel jsem ocenit její jemný smysl pro humor, kterým komentovala svoje zdravotní potíže. Do smrti si budu pamatovat její hlášku: „Ráno jsem se probudila a to mě již vyčerpalo.“

Časem jsem ji požádal, aby byla mým zpovědníkem. Stalo se tak a já si toho nesmírně vážil. Všichni jsme ji měli rádi, protože nejen v náboženské obci, ale i v domově pomáhala každému, komu mohla, a to

většinou až za hranici svých sil. Doprovázela nás jak v náboženské obci, tak i v domově hrou na varhany i za tu cenu, že pak měla silné bolesti hlavy. Říkala, že tou bolestí musí ono hraní zaplatit, vykoupit. Doprovod během bohoslužby brala jako svoji službu Hospodinu. Kdyby se mě někdo zeptal, jakým jediným slovem bych charakterizoval Helenku, tak by to bylo slovo LASKAVOST. To byla její nejpřednější vlastnost, od které se odvíjel její život, který byl svědectvím o Kristu. Často mi při společných rozhovorech zdůrazňovala, že základem našich životů musí být osobní vztah k Ježíši. Ano, zde byl pramen její laskavosti.

S mírností a laskavostí dokázala pochválit, když se něco povedlo, stejně tak i vytknout, když jsem šlápl vedle, ale opět tak činila laskavě a mírně.

Její telefon se odmlčel. Spojení však není přerušeno. Trvá dále skrze Pána Ježíše. Takže Helenko, těš se na naše rozhovory. A tak tě, Hospodine, prosím, najdi ve svém království místočko, kde zní hudba a zpěv, aby tam Helenka byla v blaženosti a v tvé lásce. AMEN.

Vratislav J. Marša

Z ekumeny

Grónská biskupka se modlí za mír v napjaté situaci

V centru bezprecedentního geopolitického zmatku se biskupka Paneeraq Siegstad Munková z grónské diecéze modlí za mír v roce 2026.

„V takové situaci je zásadní zachovat klid. Modlitby léčí a dávají smysl. Každou neděli se modlíme za Dánské království a autonomní vládu Grónska,“ říká biskupka pro web Světové rady církvi (SRC). Obnovené hrozby Trumpovy administrativy převzetím Grónska způsobily mezi kongregacemi v celém Grónsku rozsáhlou úzkost. Nedávné průzkumy ukazují, že drtivá většina Grónanů se staví proti snaze, aby se stali součástí USA.

„Lidé mají očividné obavy. Jedná se o otázku lidských práv, důstojnosti a respektování mezinárodních zákonů a smluv. Jsme malý národ, ale rozhodně nejsme neviditelní. Naše budoucnost není něčím, o čem by se rozhodovalo bez nás. Máme svůj jazyk, kulturu, předky, děti a budoucnost spojenou s tímto místem. Jsme lidé, nikoli majetek. Grónsko není země, kterou lze koupit. Je to náš domov, který není na prodej,“ říká jasně Munková.

Grónská církev se historicky v politice držela v ústraní. Od roku 2009, kdy její financování a legislativu převzala místní grónská vláda, zůstala jako diecéze v rámci dánské církve. Jako taková úzce spolupracuje s diecézemi v Dánsku a hraje aktivní roli v mezinárodních záležitostech jako člen Světové rady církvi, Světové luteránské federace a dalších organizací. Grónská biskupka Munková také zasedá v Radě pro mezinárodní vztahy Evangelické luteránské církve v Dánsku. „Musíme spolupracovat napříč hranicemi, spolupracovat a hájit svá práva. A budeme spolu diskutovat s respektem,“ zdůrazňuje Munková.

Nyní biskupka vyzývá všechny Američany, kteří věří ve svobodu, důstojnost a právo lidí jít svojí vlastní cestou, aby se obrátili na své zástupce v Kapitolu a požádali je, aby se postavili za Grónany, za jejich právo určovat si vlastní budoucnost.

Před nedávnem se osm nejvyšších evropských představitelů shromáždilo na obranu autonomního dánského území Grónska. Ve svém prohlášení trvali na tom, že bezpečnost Grónska musí být zajištěna kolektivně NATO a s plným respektem k přáním jeho obyvatel.

„Bezpečnosti v Arktidě musí být dosaženo kolektivně, ve spolupráci se spojenci NATO, včetně Spojených států, dodržováním zásad Charty OSN, včetně suverenity, územní celistvosti a nedotknutelnosti hranic,“ napsali vedoucí představitelé ve svém prohlášení. Téměř 90 procent z 57 tisíc obyvatel Grónska je grónského původu Inuitů a více než 95 procent celkové populace jsou členy dánské národní církve známé jako Evangelicko-luteránská církev v Dánsku.

Severská přítomnost na největším ostrově světa sahá až do roku 983, kdy Erik Rudý založil osady. Rok 2021 byl 300. výročí společné obchodní a duchovní expedice vedené dánsko-norským misionářem Hansem Egedem, která obnovila trvalou skandinávskou přítomnost. Koloniální status Grónska skončil v roce 1953, kdy se plně integrovalo do Dánska jako hrabství a dánské občanství bylo rozšířeno na Grónany. Vztah s Evropskou unií znamená, že všichni dánští občané s bydlištěm v Grónsku jsou občany EU, což Grónanům umožňuje volný pohyb a pobyt v EU.

Po staletí si Grónané udržovali a chránili svou bohatou kulturu a silné vazby s přírodou. Biskupka Paneeraq Siegstad Munková je odhodlána v této tradici pokračovat a hájit práva a důstojnost svých grónských spoluobčanů – a to jak jako církevní představitelka, tak i jako soukromá občanka.

Překlad z webu SRC, redakce ČZ, foto: Grónská církev

HOUSATA se zaměřila na multikulturalismus a boj proti předsudkům

V úterý 13. ledna se v náboženské obci Vyšehrad tradičně konalo setkání mladých věřících HOUSATA. Tentokrát byl hostem respektovaný evangelický farář pro menšiny a expert na lidská práva Mikuláš Vymětal.

Po bohoslužbě, v jejímž kázání se věnoval především lidskoprávním tématům, následovaly společné chvály, modlitby a diskuze. Zdůraznil, že pro křesťany je multikulturální obohacení důležité a měli bychom se stále intenzivně v náboženských obcích vymezovat vůči rasismu, xenofobii, homofobii a šovinismu. Zároveň je dle něj důležité nebát se vzdělávat členy obcí, kteří se s multikulturalismem neseťkali a mají vůči „jiným“ lidem předsudky.

Další setkání HOUSAT proběhne v úterý 10. února od 18 hodin v komunitním centru při náboženské obci Praha Vyšehrad. Ondřej Syrový

Výstava fotografií v Klatovech

V pátek 13. února od 18 hodin zveme do sboru v Klatovech (Dukelská 438) na vernisáž výstavy fotografií Hany Fleischmannové „Krasohled aneb Kde bydlí Bůh?“

red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Kázání na hoře

V Mt 5,1-12 najdete slova, která se skrývají v našich přemýšlích. Pokud je správně vyloučíte a vypíšete si písmenka v závorkách, získáte tajenku.

sanbee (3)
lípacič (2)
cysnenia (2)
zícínží (3)
vaprnosoldst (6)
děvahlcoíjí (6)
volástrkív (3)
solimdrín (1)

(Řešení z č. 3: Povolání.)

Jana Krajčířiková

red

Omluva

Rádi bychom se našim čtenářům omluvili za chybu v 1. čísle tohoto roku, kde jsme na 3. straně ve výčtu svátků a událostí v roce 2026 chybně uvedli 12. červen jako výročí narození patriarchy Karla Farského. Jde o výročí jeho úmrtí.

red

Série přednášek

Ortodoxie a heretici

Přednášky ve Farského sále vnohradského Husova sboru vždy ve čtvrtek od 19 hodin téma otevírají z nejrůznějších perspektiv.

Dne 5. února promluví na téma *Problematika pojmu magie optikou Bible* Mgr. Marek Vinklát, Ph.D.

red

Arménie...

Dokončení ze str. 2

příběhem o Noemově arše. Právě zde měla spočinout archa po potopě světa. Přestože dnes leží mimo území státu, pro Armény stále symbolizuje naději, nový začátek a Boží věrnost. A mimochodem, je zobrazena i na státním znaku.

Nejtemnější kapitolu arménských dějin představuje genocida během první světové války. Systematické deportace a masové vraždy připravily o život asi 1,5 milionu Arménů. Přestože je tato genocida historicky doložená, dodnes není všeobecně uznána. Po krátké nezávislosti po roce 1918 se Arménie stala součástí Sovětského svazu. Samostatnost znovu získala až v roce 1991.

Dnešní Arménie je zemí, která se snaží vyrovnat s těžkým dědictvím minulosti, geopolitickým tlakem i vlastní vnitřní transformací. Ale víra nezankla. Naopak. I proto může hlas arménských křesťanů – letos slyšitelný v rámci modliteb za jednotu – oslovit širší evropský prostor jako výzva k dialogu a solidaritě.

red

